

H. P. B. JA ITÄMAINEN OKKULTISMI

Pekka Ervastian esitelmä 8.5.1932

Yleensä en osaisi puhua mitään siitä okkultismista, jota me nimitämme ruusuristiläiseksi, ellen uskoisi koko sydämestäni ja hengestäni, että olen sen tehtävän myöskin saanut H. P. B:lta, siltä suurelta ihmiseltä, jonka okkultismista minun pitäisi tänä iltana vähän puhua. En osaa sanoa, olisinko ollenkaan voinut ryhtyä koko Ruusu-Ristin perustamiseen ja Ruusu-Risti-okkultismin julistamiseen, kun kuuluin Teosofiseen Seuraan, niinkuin kaikki, jotka ovat olleet mukana perustamassa tätä Ruusu-Ristiä, jollen olisi tuntenut ja ollut vakuuttunut sisässäni, että Helena Blavatsky – tai niinkuin sanomme, kun ajattelemme hänen okkultista persoonallisuuttaan „H. P. B.” – on ollut tässä Ruusu-Risti-työssä mukana ja juuri itse sitä toivonut. Vaikka mestari kyllä toivoi ja toi ilmi minulle toivomuksensa, että tämmöistä Ruusu-Risti-työtä tehtäisiin, en ehkä sittenkään hänen toivomuksestaan yksin olisi voinut siihen ryhtyä, ellei H. P. B. myöskin olisi sitä toivonut. Sillä H. P. B. on minulle minun nuoruuteni ensimmäinen, sanoin kuvaamaton rakkaus. Te tiedätte kyllä, millä tavalla me nuoruudessamme ihastumme ja rakastumme johonkin henkilöön, ja te voitte ymmärtää, että minäkin olen nuoruudessani tuntenut juuri sellaista runollista, oikeastaan sanoin kuvaamatonta rakkautta, mitä ihminen voi tuntea, ja minä tunsin sitä H. P. B:tä kohtaan. Hän oli minusta suurin ihminen, mikä oli ilmestynyt tässä meidän maapallollamme nyt näinä aikoina. Vaikka hengessäni näin nuoresta pitäen, että Jeesus Kristus oli

ihmeolento, se jonka edessä minä olin polvillani, ja vaikka myöskin näin, että Gautama Buddha oli toinen ihanneolento, jonka edessä seisoin kädet ristissä rinnalla, niin H. P. B. oli minulle sellainen elävä ihminen, joka ei koskaan tahtonut esiintyä pyhimyksenä, joka ei koskaan tahtonut näyttää millekään erinomaiselle tai erikoiselle – joka päinvastoin tahtoi peittää kaikkea, mikä hänessä oli suurta, joka mieluummin tahtoi esiintyä syntisenä, epätäydellisenä, moitittavana, jonka päälle ihmiset saivat heittää lokaa, kuin että ihmiset olisivat saaneet hänestä sen käsityksen, että hän oli joku palveltava pyhimys tai enkeliolento. Hän kammoksui kaikkea sellaista ihmettelyä ja palvontaa, mutta oli tämän kaiken takia suurin ihminen, mikä meidän ajallamme on liikkunut maan päällä. Minä jollakin salaperäisellä, ihmeellisellä tavalla tunsin tämän nuoruudessani. En ymmärtänyt häntä yhtä hyvin kuin vanhempana, mutta tunsin sen ja ihailin ja rakastin häntä, niinkuin nuori ihminen voi rakastaa – en tarkoita niinkuin nuori ihminen rakastaa jotakin toista nuorta, vaan niinkuin nuori ihminen voi rakastaa esimerkiksi äitiä, jonka hän varustaa kaikella hyvällä ja kaikella täydellisyydellä, ja joka hänen silmissään aina on ihanteen ruumistuma. Sillä tavalla minä nuoruudessani rakastuin H. P. B:hen, ja tunsin, että jos eläisimme ritariajalla, niin minä aseenkantajana – ehkä myöhemmin ritarina – kulkisin aina hänen värinsä olkapäälläni tai kypärässäni ja taistelisin hänen puolestaan. – Se oli tuollainen voittamaton rakkaus, ja sentähden minä olen aina myöskin tahtonut sieluni syvimmästä sopukasta, että hän on mukana, että hän on hyväksymässä kaikkea, mitä minä pienillä voimillani ja kyvyilläni yritän tehdä. Ja sentähden myöskin on aivankuin tänä iltana olisin saanut häneltäkin tuon tehtävän, puhua hänestä ja itämaalaisesta okkultismista.

Silloin on ensimmäinen kysymys: mitä okkultismi on? – Ja H. P. B. on itse vastannut tähän kysymykseen – hän on sanonut: „Okkultismi on sitä, että tutkitaan jumalallisen eli kosmillisen järjen toimintaa maailmankaikkeudessa”. Se on siis tietoon pyrkimistä, se on tutkimista. Emme sano: „uskomme Jumalaan, ja kaikki on hyvin, kun uskomme on voimakas, kun uskomme, että Jumala on hyvä”. – Okkultismi on sitä, että emme ainoastaan tahdo tietää, vaan ymmärtää. Okkultismi on sitä, että tahdomme ymmärtää, millä tavalla jumalallinen järki toimii tässä maailmankaikkeudessa, ja mihinkä tietoon ihminen siitä voi päästä. Ja kun määrittelemme okkultismia tällä tavalla, on myöskin aivan selvää, että emme voi puhua itämaisestä enemmän kuin länsimaisesta okkultismista. Okkultismi on sitä yhtä ja samaa, mitä se aikojen aamusta saakka on ollut, sitä, että ihminen on koettanut päästä tietoon siitä, mitkä järkevät lait vallitsevat maailmankaikkeudessa, minkätähden kaikki on, niinkuin on ja tapahtuu, niinkuin tapahtuu, mikä on syynä ja mikä on seurauksena, millä tavalla kaikki on järkevää ja hyvää. Näinhän on ajatteleva ihminen alusta lähtien voinut tutkia sentähden, että muualta on tullut tähän tähtemme sellaisia hyviä olentoja, vanhoja ihmisiä, jotka ovat osanneet ohjata hänen askeleitaan ja myöskin herättää hänen haluaan, hänen mielenkiintoansa tällaisiin kyselyihin ja tutkimuksiin. Okkultismi sellaisena kuin H. P. B. sitä määrittelee, ei ole itämaista eikä länsimaista, vaan se on yleisinhimillistä, ikuista. Minkä tähden sitten puhumme itämaisesta okkultismista, ja minkä tähden länsimaisesta okkultismista? Me puhumme niistä asioista sentähden, että itse menettelytavat muuttuvat ihmiskunnan kehittyessä, okkultiset menettely-, tutkimustavat – se tapa, millä me järkevinä olentoina kehitymme maailmankaikkeudessa. Sentähden me voimme puhua erilaisista okkultismeista. Se koskee siis

okkultismin muotoa ja sen elämää siinä muodossa, mutta ei okkultismia itseään, sen periaatetta sinänsä. Se on ollut aina sama ja tulee pysymään aina samana. – Kun nyt puhumme itämaisestä ja länsimaisesta okkultismista, silloin luonnollisesti emme voisi sellaisesta puhua, ellei meillä olisi joitakin eläviä esimerkkejä, ellei meillä olisi eläviä ihmisiä, jotka ovat silmiinpistäväällä tavalla edustaneet näitä okkultismin erilaisia metodeja. Heidän on täytynyt olla historiassa joku henkilö tai monta henkilöä, mutta joku päähenkilö, joka on edustanut sitä okkultista menettelytapaa, jota nimitämme itämaiseksi. Ja sitten historiassa on täytynyt olla joku päähenkilö tai monta henkilöä, jotka ovat ruumistuttaneet ja edustaneet sitä okkultismia, jota nimitämme länsimaiseksi. Ja itse asiassa meillä on historiassa kaksi sellaista henkilöä, joista emme voi sanoa, kumpi heistä ihmisenä on suurempi, vaan joista täytyy sanoa, että ihmisenä he ovat yhtä suuret. Jos toinen on toisenlainen kuin toinen, jos toinen on tuonut jotakin lisää, riippuu tämä pikemmin historiallisista olosuhteista ja siitä tehtävästä, jonka hän on saanut korkeammalta taholta, kuin siitä, että hän ihmisenä olisi ollut suurempi kuin toinen. Nämä kaksi henkilöä ovat – niinkuin kaikki tiedätte: Gautama Buddha ja Jeesus Kristus.

Gautama Buddha – lyhyesti Buddha – edustaa meille sitä okkultismia, jota nimitämme itämaiseksi. Ja mitä tämä silloin tarkoittaa? Me nimitämme sentähden sitä itämaiseksi, että Gautama Buddha itse oli itämaalainen – syntyi Intiassa ja eli siellä. Sentähden hänen oppinsa, tiensä, menetelmänsä levisi, on levinnyt itämaihin. Sentähden nimitämme sitä itämaiseksi. Mutta itse asiassa se ei oikeastaan ole itämainen. Ei Buddha ole itämaalainen missään määrättyssä merkityksessä, erotukseksi länsimaalaisesta, eikä Jeesus Kristus ollut länsimaalainen millään erikoisella erotuksella itämaalaisesta, – vaan Buddha

oli pikemmin atlantilainen ja Jeesus Kristus oli eurooppalainen. Buddha ruumistutti, personoi itsessään neljännen juurirodun korkeimman saavutuksen, viisauden. Buddha oli ensimmäinen ihminen meidän ihmiskunnastamme, suurin ihminen, joka neljännen juurirodun edustajana saavutti korkeimman viisauden. Buddha oli atlantilaisen ihmiskunnan kukka. Jeesus Kristus taas edustaa meille viidettä juurirotua, ja meidän täytyy lisätä – ainakin minä tunnen sisäisen pakotuksen heti lisätä (en tiedä) – hän luultavasti edustaa meille ei ainoastaan viidettä, vaan kuudetta ja seitsemättä juurirotua. Sillä viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu kuuluvat yhteen, niinkuin ensimmäinen, toinen, kolmas ja neljäs kuuluvat yhteen. Nämä neljä ensimmäistä periaatetta kuvaavat persoonallisuutta ja kolme myöhempää periaatetta, joita rodut jollain tavalla edustavat, kuvaavat taas korkeampaa minää. Sentähden Buddha neljännen juurirodun edustajana kuvaa sitä korkeinta saavutusta, minkä ihminen persoonallisena olentona voi saavuttaa. Ja Jeesus Kristus viidennen juurirodun edustajana kuvaa sitä, mitä ihminen korkeampana yksilöllisenä minänä voi saavuttaa. Ja sentähden sanon, että Jeesus Kristus ei ainoastaan edustanut viidettä –, vaan kuudetta – ja seitsemättä juurirotua. Hän kuvaa omassa persoonallisuudessaan ihmiskunnan myöhemmän kehityksen, niinkuin Buddha koko sitä kehitystä, minkä ihmiskunta saattoi saavuttaa neljännessä juurirodussa – että verraten harvat ihmiset saavuttavat sellaisen korkeuden kuin Buddha, että oikeastaan kukaan ei saavuttanut sitä. Se vain todistaa, että kolmannessa – ja varsinkin neljännessä juurirodussa oli mahdollista saavuttaa niin suuri korkeus inhimillisessä henkisessä kehityksessä, että siihen ei pystynyt kuin yksi ainoa valiohenkilö, yksi kukka, Gautama Buddha. – Mikä on erotus nyt Buddhan ja Jeesus Kristuksen okkultismin välillä? Mikä oli se korkea saavutus, mikä oli saavutettavissa neljännen

juurirodun ihmisillä, ja mikä on saavutettavissa nyt ja vastedes tässä rodussa ihmiskuntamme historiassa? Buddha itse nimittää omaa saavutustaan, omaa tietään, omaa päämääräänsä, jonka hän myöskin tarjoaa toisillekin saavutettavaksi, nirvaanaksi. Ja Jeesus Kristus taas nimittää sitä päämäärää, minkä ihminen voi saavuttaa, Jumalan Pojaksi, jumalanlapsi-saavutukseksi. – Jos nyt kysymme: mikä on Buddhan nirvaana? – niin saimme ainakin muutamia vuosikymmeniä sitten kuulla länsimaisilta oppineilta aina, että se merkitsi kaiken elämän sammumista. – Se oli kaiken loppu. Buddha, sanoivat nämä eurooppalaiset oppineet, oli suuri pessimisti. Hän oli nähnyt, millaista surua olemassaolo on, kuinka onnetonta ja kurjaa kaikki oli. Kurjaa on syntyä tänne, onnetonta ja kurjaa elää täällä, onnetonta ja kurjaa oli kuolla täältä pois. Olemassaololla ei ollut mitään arvoa – sellaisena kuin se meille esiintyi, ei sillä ollut arvoa itsessään. Koko sen arvo oli siinä, että se teki mahdolliseksi päästä irti siitä – kuolla pois. – Ja länsimaiset oppineet selittivät, että kun voitamme itsessämme kaikki himot, kaiken itsekkyyden – niinkuin Buddha neuvoi –, silloin kuolemme pois tästä olemassaolosta. Kuolemme itsestämme pois ja saavutamme nirvaanan olemattomuuden. – Ja eihän ole ihme, että länsimaiset oppineet ajattelivat, että Buddha siis oli suuri pessimisti, joka sanoi: „tappakaa itsessänne kaikki, että pääsette kurjuudesta”. – Mutta asianlaita ei ole niin. Nirvaana Buddhan huulilla ei merkitse sitä. Buddhan pessimismi ei ole absoluuttinen sellaisenaan, vaan se on relatiivinen ja viittaa siihen, että itsekäs elämä kaikissa sen muodoissa on semmoista, joka ei voi meitä tyydyttää ja tehdä meitä onnelliseksi, vaan itsekäs elämä vie aina ristiriitoihin. Jos meissä on himoja, haluja, itsekkäitä pyyteitä, joudumme ristiriitoihin, ja vaikea on selvitä ja päästä niistä. Sentähden sanoo Buddha: „voittakaa itsessänne kaikki

intohimot, itsekkäät halut ja pyyteet, että saavuttaisitte nirvaanan”. Mutta nirvaana ei hänen huulillaan merkinnyt olemattomuutta, vaan tämän itsekkään persoonallisuuden sammumista, joka on meille monella tavalla vaivaksi. Meiltä se sammukoon, kuolkoon pois, jotta me itse ihmisolentoina „itseinä” olisimme vapaat. Nirvaana on pelastus kaikesta onnettomuudesta ja kurjuudesta. „Nirvaana on vapautumista ihmeelliseen suureen autuuteen”, sanoo Buddha optimistisesti. Ja hänen okkultisminsa oli nyt siinä, että persoonallinen ihminen, joka ei tunne korkeampaa minäänsä, joka ei tiedä mitään korkeammasta minästään, että tämä persoonallinen ihminen kuitenkin voi kulkea pelastuksen tietä Buddhan kautta. Miten hän olisi ollut pessimisti? Hän oli pikemminkin suurin optimisti, sillä hän näytti, että kaikki ihmiset, jotka vaeltavat pimeydessä ja eivät tiedä mitään korkeammasta minästään ja tiedä olevansa kuolemattomia, mutta jotka tutkimalla itseään huomaavat olevansa suuri kimppu kaikenlaisia ominaisuuksia, että nämä ihmiset voivat kulkea pelastuksen tietä. Emme voi epätäydellisinä, huonoina, syntisinä olentoina pelastua ja voittaa itseämme. Buddha sanoi: „Te näette, kuinka olen voittanut itseni ja noussut kaikkien pyyteitten valtiaaksi, kuinka olen kamppailut ja voittanut. Seuratkaa minua ja lupaan teille, että kaikki teidän kamppailunne, kärsimyksenne eivät mene hukkaan, vaan tulette saavuttamaan sellaisen ihmeellisen voiton itsenne yli joka avaa teille autuuden portin.” Buddha oli neljännen juurirodun viisauden ruumistuma. Sellainen ihminen, joka ei tiedä vielä mitään Kosmisesta Kristuksesta – ei pääse päivätajunnassaan tietoiseksi Kosmisesta Kristuksesta, sellainen ihminen ei voi olla toivottomassa tilassa. Hänhän voi pelastua. Voiko suurempaa ihmistä ajatella, kuin se, joka on kamppailut ja taistellut itsensä vapaaksi, joka voi näyttää toisille tietä. „Vaikka, rakkaat veljet, ette voi mitään

tietää, nähdä, uskoa ja aavistaa, niin luottakaa minuun. Olen elänyt samassa pimeydessä kuin te. Olen saavuttanut valon, kulkekaa minun perässäni ja kuolettakaa itsestänne itsekkyyks, silloin saavutatte pelastuksen ja tulette nirvaanaan.” – Näin sanoi Buddha, siihen aikaan suurin ihminen, atlantilaisen viisauden suurin edustaja. Sillä me ihmiset olimme vielä silloin kuin suuria orpoja. Atlantilaisen maailman aikaan me syvennyimme aineeseen, lankesimme pikemmin mustaan kuin valkoiseen magiaan. Vajosimme syvälle kaikkeen itsekkyyteen ja syntiin. Kuka meidät siitä pelasti? Ei ollut Kosmillinen Kristus vielä niin lähellä, että olisi voinut päivätajunnassa saada kiinni siitä. Se oli vielä niin ylhäällä ja kaukana. Kuka päästi siitä pimeydestä meidät, missä vielä vaelsimme? Kuinka on suurta meille ihmisille, että on suuria olentoja, jotka uskalsivat voittaa itsensä ja pyrkiä hyvään, vaikka vain yö oli ympärillä. Oo! onko suurempaa ihmistä kuin sellainen Buddha, joka yöllä kulki eteenpäin, jonka sydän itki aina ja silmät vuotivat kyyneleitä, kun oli niin pimeätä, mutta joka pyrki kuitenkin eteenpäin, koska hänen sydämensä kuiskasi hänelle: „On suurempaa olla hyvä, rakastaa ja antaa anteeksi, ja olla lempeä, kuin olla julma, kuin vihata”. Sellainen ihminen hän on omiansa herättämään meissä toisissa rakkautta, luottamusta, uskoa. Sellainen ihminen oli Buddha. Sentähden hän edustaa meille atlantilaista viisautta ja okkultismia. Hän oli suurin ihminen siltä ajalta. Ihmisellä oli silloin ainoastaan älynsä, järkensä, ainoastaan persoonallinen intelligenssinsä, ainoastaan persoonallinen sydämensä.

Sitten tulee tätä uutta aikaa, näitä kolmea korkeampaa juurirotua ja korkeampaa prinssiippiä edustamaan okkultistina Jeesus Natsarealainen, Jeesus Kristus ja hänen koulunsa. Kosmillinen Kristus tulee lähemmäksi maapalloa, tulee tänne ihmiskunnan keskelle, tulee tänne eetterimaailmaan, ristiin-

naulittuna tähän ihmiskunnan sisään. Jeesus Kristus avaa nyt uuden ajan, uudet portit, uudet mahdollisuudet. Nyt on Kosmillinen Kristus niin lähellä ihmiskuntaa, että ihminen voi kokea ja uskossaan, *pistiksessään*, lähestyä Kristusta. Buddhan täytyi mennä ulos omasta persoonallisuudestaan voidakseen päästä yhteyteen Kosmillisen Kristuksen kanssa. Jeesus Kristus pääsi Kosmillisen Kristuksen yhteyteen omassa päivätajunnassaan, ja hänen jälkeensä tarjotaan tämä sama mahdollisuus kaikille ihmisille. Mutta ihmiset eivät vielä yleensä ymmärrä, että Kosmillinen Kristus on niin lähellä. He eivät ymmärrä mitään Kosmillisesta Kristuksestakaan eivätkä ymmärrä, että Jeesus Kristus ei ollut vain historiallinen henkilö, joka eli pari tuhatta vuotta sitten, vaan Jeesus Kristus on sellainen olento, joka koputtaa jokaisen ihmisen sydämelle: „Minä olen täällä, etkö tahdo ottaa vastaan minua! Sinun ei tarvitse enää kulkea yksin tuollaista pitkää tietä . . . voit nyt uskossa ja päivätajunnassa ottaa vastaan minut.” – Ja sentähden Jeesus Kristuksen okkultismi, tie, menetelmä on toisenlainen kuin tuo vanha. Jos nyt tahdomme tutkia jumalallisen järjen toimintaa maailmankaikkeudessa, meidän ei tarvitse tutkia sitä sillä tavalla, että ensin lähdemme niinkuin ulos ruumiistamme ja siellä opimme näkemään. Nyt me näemme tässä näkyvässä maailmassa ja myöskin näkymättömässä, sillä nyt otamme uskossa vastaan Kristuksen, ja silloin avautuu ihan toinen ja uusi tie. Mutta sehän on muodollinen asia, sehän on vain menetelmäero. Ei se muuta sitä asiaa, että meidän täytyy tutkia jumalallisen järjen toimintaa maailmankaikkeudessa. Menetelmä on paljon muuttunut, mutta vielä on verraten harvassa niitä ihmisiä, jotka osaavat ottaa vastaan tämän uuden okkultisen tien. Ehkä suurin osa ihmiskuntaa vielä on sillä tavalla rakentunut, että se kulkee vanhaa tietä. Tämä on meidän pidettävä mielessä aina: jos esimerkiksi ymmärrämme

uutta tietä, on aina ymmärrettävä, että vanha tie on myöskin olemassa. Buddha on tänä päivänä, niinkuin Jeesus Kristus on tänä päivänä olemassa. Ja Buddha on Kosmillisessa Kristuksessa, niinkuin Jeesus Kristus on Kosmillisessa Kristuksessa. Sentähden on välttämätöntä pitää mielessä juuri tuo, että on kysymys menetelmästä, on kysymys tiestä.

Ja kun nyt käännämme huomiomme H. P. B:hen, niin meidän on muistettava, että jokainen okkultisti, joka nyt esiintyy maailmassa Jeesus Kristuksen jälkeen, jos hän tulee koko maailman luo, on tietoinen näistä molemmista teistä, ja on ainakin tietoinen Kristuksen tiestä. Hänen täytyy tietää ja tuntea ne uudet edellytykset, jotka ovat nyt olemassa. Sillä jos hän on oikea okkultisti, on hän pakotettu tuntemaan Kosmillista Kristusta. Hän ei voi oppia enää tuntemaan korkeampaa minäänsä oppimatta tuntemaan Kosmillista Kristusta. Sentähden hänen aina täytyy tuntea Kosmillinen Kristus, ja sentähden hänen oma okkultisminsa on aina tietoinen siitä uudesta tiestä. – Mutta nyt me ihmiskuntana olimme tulleet sellaiseen ajankohtaan, että meidän järjellemme oli tehtävä selväksi sekä ero vanhan että uuden tien välillä, että myöskin – mikä se uusi tie on. – Ja niinkuin olen joskus ennenkin kertonut, niin Valkoisessa Veljeskunnassa oli siitä neuvottelu. Jo muutamien vuosisatojen aikana Valkoisessa Veljeskunnassa tiedettiin, että aika lähestyy, jolloin ihmisten älylle on tehtävä selväksi uusi – ja samalla vanha tie. Sillä vaikka ihmiskunta on elänyt jo parituhatta vuotta Jeesus Kristuksen esiintymisen jälkeen, niin se ei tiedä vielä mitään oikeasta tiestä. Harvat ymmärtävät, että elämä on tie. Sentähden tarvitaan aina niitä opettajia, lähettäjiä, jotka muistuttavat ihmisiä tästä. Ja Valkoisessa Veljeskunnassa neuvoteltiin ja mietittiin kauan aikaa, millä tavalla saataisiin ihmisiä vähän laajemmassa mitassa ymmärtämään näitä asioita. Sillä jos ihmiset – monet kutsutut – eivät

laajemmassa mitassa ymmärrä näitä asioita, niin viivästyy sen uuden ajan tulo, jonka pitäisi tulla, jota kohti ihmiskunta käy, joka tasoittaa ne kärsimykset, mitkä käyvät nyt jo ylivoimaisiksi. Se kurjuus, joka vallitsee ihmiskunnassa, tulee aivan järjettömäksi. Ei niin paljon pahaa tarvitse tehdä. Ihmisten täytyy tulla järkiinsä. Tätä valmistetaan näkymättömässä maailmassa. Tiedetään, että uusi aika on tulossa, ja Valkoisessa Veljeskunnassa on mietitty, mitä on tehtävä. Ja monena vuosisatana on Euroopassa esiintynyt sellaisia viisaita adeptiolentoja, jotka ovat valmistaneet tätä uuden tien ymmärtämistä, ja myöskin vanhan ja uuden tien välisen eron ymmärtämistä pienemmissä piireissä. Mutta ei vielä oltu voitu julkisesti puhua tästä tiestä. Vaikka suurimmat viisaat olivat siitä puhuneet, ihmiset olivat kaiken unohtaneet, niin etteivät he olisi ymmärtäneet sellaista puhetta enää. Sentähden oli valmistettava ja julistettava tuota totuutta uudestaan ja uudestaan, ja nyt se oli julistettava viisaiden taholta julkisemmin kuin ennen. Ja niinkuin tiedätte, Valkoisessa Veljeskunnassa oltiin hieman eri mieltä siitä, koska aika olisi kypsä julkiselle julistukselle. — Valkoisessa Veljeskunnassa on seitsemän looshia ympäri maapalloa. Yksi niistä loosheista on se, jota nimitämme Ruusu-Risti-looshiksi, ja se valvoo länsimaista kulttuuria ja henkistä elämää — länsimaisten kansojen kehitystä. Ja nyt kun Valkoisessa Veljeskunnassa mietittiin, pohdittiin ja keskusteltiin tuosta, millä tavalla on julistettava sanomaa tiestä, sanomaa uudesta ja samalla vanhasta tiestä,

olivat kaikki yhtä mieltä kyllä siitä, että koska ihmisten äly oli kehittynyt nyt jonkin verran, ei ollut mahdollista julistaa sanomaa uudesta tiestä ilman, että julistettiin sanomaa samalla vanhasta tiestä. Siitä olivat kaikki yhtä mieltä, mutta siitä oltiin Valkoisessa Veljeskunnassa eri mieltä, oliko aika nyt jo hyvin lähellä. Viime vuosisadan alkupuolella, kun keskusteltiin siitä

asiasta, olivat useimmat sitä mieltä Valkoisessa Veljeskunnassa, että tuskin aika on riittävän kypsä. Ja varsinkin kun julistus oli tehtävä niille länsimaisille kansoille, jotka olivat historiassa etunenässä, niin pelkäsivät useimmat, että länsimaalaiset eivät ole vielä kypsiä. Mutta ihmeellistä kyllä – oli, niinkuin tiedämme, kaksi syntyperältään itämaalaista korkeata mestaria, jotka ajattelivat: „Mutta onhan joskus aloite tehtävä. Emme saa odottaa liian kauan, meidän täytyy jotain julistaakin.” Ja silloin erikoisesti Saint Germain, joka kuului Ruusu-Risti-looshiin täällä länsimailla, ja eräs englantilainen mestari, joka kuului siihen looshiin, olivat hyvin epäilevällä kannalla ja sanoivat, että – olemme nähneet kaiken epäonnistuvan. Saint Germain sanoi: „Minun täytyi silloin 1700-luvulla vetäytyä pois; kuinka uskaltaisimme nyt yrittää julistaa”. Se englantilainen mestari epäili ja sanoi: „Minä tunnen länsimaalaiset. Ne ovat niin typeriä, että kohtelevat hyväntekijäänsä kuin siat ja koirat, purevat niitä, jotka hyvää tekevät.” – Vaikka tämä englantilainenkin sanoi näin, niin nämä kaksi Moorja ja Kuut Huumi, jotka olivat syntyisin Intiasta ja eivät olleet siis niin länsimaisesti sivistyneitä, ajattelivat: „Mutta yritetään sittenkin. Otamme vastuun päällemme . . . tahdomme edes yrittää”. – Ja silloin sanoivat tietysti toiset mestarit: „Me emme vastusta, vaan autamme niin paljon kuin voimme, mutta vastuu on kyllä teidän – Moorjan ja Kuut Huumin”. – Ja sillä tavalla sovittiin, ja erittäin nimenomaan Ruusu-Risti-looshin jäsenet sanoivat: „Meistä tuntuu, että jos nyt ensin 1800-luvun loppupuolella pannaan työ alulle, niin ehkä sen parhaiten on kulettava atlantilaisen inspiration merkeissä – itämaisen okkultismin merkeissä –, jotta ihmiset pääsisivät selville siitä tiestä, joka on olemassa, ja jonka vaikeudet ja vaatimukset selvemmin näkyvät ihmisen järjelle, kun esitetään näin vanhan liiton mukaan. Jos sillä lailla aloitetaan, silloin voi asia menestyä.

Tietysti täytyy koko ajan viitata uuteen tiehen, mutta siitä ei sovi puhua. Me emme ainakaan tule puhumaan ja vaikuttamaan ennen kuin 1900-luvun alussa – sanokaamme 1925, viisikymmentä vuotta myöhemmin kuin työn maailmassa pitää alkaa. Silloin voimme tulla mukaan ja annamme oman uuden inspiraation, joka kertoo selvästi uudesta tiestä. Silloin me myöskin lupaamme auttaa ja ottaa vastuun päällemme, että vuodesta 1975 alkaa uuden inspiraation aika, ja tulee uusi lähettiläs maailmaan, että hän voi silloin selvästi heti viitata molempiin teihin ja painostaa uuden liiton tietä.” – Epäilemättä se lähettiläs, joka silloin tulee, on sama H. P. B., joka sitä työtä aloitti v. 1875.

Minun asenteeni ja käsitykseni on sellainen kuin se on. Minusta on painostettu nyt teosofisessa liikkeessä sekä vanhan liiton että myöhemmin myöskin uuden liiton tietä, ja nyt voimme ainoastaan jatkaa työtämme ja uskoa ja toivoa, että kun H. P. B. tulee uudestaan tekemään työtä v. 1975, silloin hän löytää – niinkuin hän „Teosofian Avaimessa” sanoo – sellaisen joukon maailmassa, joka voi ottaa sen uuden sanoman vastaan, joka hämmentämättä mieliä voi selvästi puhua uuden liiton tiestä Kristuksen luo.

Esitelmä on kopioitu Ruusu-Ristin huhtikuun numerosta vuodelta 1950, ss. 97–107.